

EEN UITEENZETTING VAN HET GOLFspel

Het Terrein en het Doel van het spel

Wij hebben het voornemen in een serie artikelen een uiteenzetting te geven van GOLF, de regels waaronder het wordt gespeeld, in alles wat in meer of minder verwijderd verband tot deze sport staat, zoodat ook de leek een indruk krijgt van het doel en de waarde van het niet ten onrechte nobel genoemde golfspel. Hieronder laten wij een eerste bijdrage volgen.
(Red. „Revue der Sporten“)

Golf wordt gespeeld op een groote, liefst geaccidenteerde grasvlakte met zandigen bodem, eventueel afgewisseld door bosch, struikgewas en of water. Men noemt dit terrein de „course“ en onderscheidt „seaside-“ en „inland-courses“, al naar gelang het terrein in de duinen nabij de zee, of in het binnenland is gelegen. Bij een terrein aan zee gelegen, spreekt men dan bij voorkeur van „golflinks“.

Een golfcourse bestaat uit 9 of 18 afzonderlijke banen, die „holes“ worden genoemd. Aan het begin van elke „hole“ bevindt zich een opgehoogd grasveldje, de „tee“, vanwaar men begint te spelen en welk plateau, waarvan het gras kort gehouden wordt, in het Hollandsch als „afslag“ zou kunnen worden aangeduid. Op een afstand van ongeveer 100 tot zelfs wel 500 meter (deze afstand kan voor elke „hole“ variëren) van de „tee“ is weer een grasveldje gelegen, in het midden waarvan zich een putje bevindt van 4½ inch diameter en minstens 4 inch diep, meestal voorzien van een metalen binnenvoering. Dit putje heet de „hole“, de grasvlakte binnen 20 yards van het putje de „putting-green“. De plaats van het putje in de green wordt aangeduid door een stok met rooden vlag. Het oppervlak van de „putting-green“ mag wel geonduleerd zijn en is dat dan ook heel vaak, maar moet glad zijn als een biljartlaken en is daarom beplant met fijn en door maaimachines

uiterst kort geschoren gehouden gras. Tusschen „tee“ en „green“ bevindt zich een effen gemaakte grasbaan, welke eveneens door maaimachines wordt bewerkt en die aangeduid wordt met den naam „fairway“.

De „fairway“ loopt temidden van bosch, heide, hoog onverzorgd gras (de „rough“) enz., al naar de gesteldheid van het terrein waarop de „course“ is uitgelegd. Het aardige is nu juist, dat elke baan, ook al door het verschil in lengte, weer anders is en haar eigen moeilijkheden heeft, welke het spel zoo boeiend en afwisselend maken. Een gedeelte van de „fairway“ vlak voor de „tee“ is ruw gelaten, terwijl hier en daar links en rechts — zonder dat hiervoor een verplichting bestaat — van de speelbaan, alsmede terzijde en achter de greens, het korte gras onderbroken wordt door mul zand, als het ware zandkuilen, die in de „golftaal“ met den naam „bunkers“ worden betiteld, en bij den golfer een slechte reputatie genieten en dientengevolge gemedend worden!

De verschillende holes (banen) zijn naar volgorde genummerd (1, 2, 3 enz. t/m 9 of 18) en wel zoo, dat de eerste hole bij het clubhuis begint en de laatste daar eindigt. Bij een 18 holes course worden de banen meestal zoo uitgelegd, dat de eerste negen holes (de „uitgaande“) bij het clubhuis beginnen en eindigen, terwijl dit met de tweede negen holes (de „teruggaande“) even-

eens het geval is, zoodat holes 1, 9, 10 en 18 zich in de nabijheid van het clubhuis bevinden. Het voordeel hiervan is, dat men, indien men slechts negen holes wenscht te spelen, toch weer bij het clubhuis terug komt en den afgelegden afstand niet behoeft terug te loopen zonder te spelen. Zulks is natuurlijk niet overal het geval, daar het terrein er zich voor moet leenen om het clubhuis in het centrum te plaatsen.

Het doel van het spel is nu om een bal van 1.62 inch diameter, die vervaardigd is van gummi en — om het terugvinden te vergemakkelijken — van een laag witte emailverf is voorzien, met een z.g. „golfclub“ van de „tee“ in de richting van de „green“ te slaan, met als einddoel, den bal in het putje op de „green“, dus in de „hole“ te doen belanden, en wel in een zoo gering mogelijk aantal slagen. Aangezien de bal, wanneer hij eenmaal van de „tee“ is geslagen, gespeeld moet worden vanaf de plaats waar hij is neergekomen (behoudens in enkele speciale gevallen in de golfregels bepaald), is het natuurlijk zaak zoo te slaan, dat „bunkers“ en het ruwe terrein naast de „fairway“ worden vermeden, want zooals ieder duidelijk zal zijn, is het zeer lastig, den kleinen golfbal vanuit mul zand of hoog gras de goede richting en de gewenschte snelheid te geven. Voorts bevinden zich soms ook dwars over de „fairway“ hindernissen, b.v. kan deze gekruist worden door een beekje of bevindt zich vlak voor de „tee“ een vijver, waar de bal dus overheen geslagen moet worden. Dat dit niet altijd lukt, vertelt ons de geschiedenis van dien ouden Engelschen kapitein, die twee dozijn ballen achter elkaar in het water sloeg en toen vertwijfeld naar het clubhuis terugging, zijn clubs in het haardvuur wierp en nooit meer op de baan terug kwam....

Heeft men één hole gespeeld, dan wordt de bal uit de „hole“ genomen en op de „tee“ van de tweede hole neergelegd; nu wordt opnieuw geslagen, totdat de bal in het putje van de tweede „green“ is terecht gekomen. Vervolgens komt de derde hole aan de beurt, enz.

¹⁾ Om verwarring te voorkomen, zij er hier nog op gewezen, dat zoowel het geheel van tee, green en tusschenliggend terrein met den naam „hole“ wordt betiteld als het putje in de green.

²⁾ De „golfclubs“ (houten of stalen stokken, waaraan een houten of ijzeren kop van verschillenden vorm is bevestigd) zullen wij in een der volgende artikelen nog nader bespreken.

Nadruk verboden. (Wordt vervolgd).

EEN GOLFBOORD EN ZIJN BUNKER IN DE NABIJHEID VAN HET CLUBHUIS

OP DE GREEN VAN EEN GOLF-COURSE. EEN DER SPELERS TRACHT MET EEN LAATSTEN SLAG DE BAL IN HET PUTJE TE DOEN BELANDEN

BUITENLANDSCH GOLF NIEUWS

Holland spreekt een woordje mee.

In den eindstrijd van de „Autumn Match Play Competition“ te Havana (Cuba) wist de Nederlandsche zaakgelastigde te Havana, Mr. C. H. J. Schuller tot Peursum, op de green van de 18e hole de overwinning te behalen, hetgeen voor de Amerikanen, die op een zege van hún sterksten speler hadden gerekend, een groote verrassing bleek. Mr. Schuller tot Peursum maakte een score van 86 over de 18 holes. Een fraaie prestatie van onzen landgenoot!

Golf in Egypte.

In de schaduw van de eeuwenoude pyramiden werd op de course van de Gezira Sporting Club het Open Kampioenschap van Egypte verspeeld, hetwelk voor de vijfde maal werd gewonnen door R. L. Moffitt, professional van de Alexandria Sporting Club, met een score van 286 over 72 holes.

Tijdens deze wedstrijden bleek nog eens, dat een goed professional zich beter aan de bijzondere omstandigheden weet aan te passen dan een goed amateur. Op den derden dag van het Kampioenschap was namelijk de course tengevolge van de hevige regens, die 's nachts waren gevallen, zeer vochtig, zoodat approaches en putts bijzondere aandacht vereischten. Bij de inlevering der kaarten bleek nu, dat Moffitt en Wynne (de oefenmeester van de Gezira Sporting Club, die runner-up werd) in deze ronde hun beste score hadden gemaakt, n.l. 69, terwijl de leidende amateurs juist hun slechtste score boekten, o.a. de amateur-kampioen Horwitz, die als No. 3 eindigde en voor deze ronde niet minder dan 80 slagen noodig had.

Als bijzonderheid kunnen wij nog melden, dat aan deze wedstrijden ook door het oud-lid van de Haagsche Golf-

club, Mr. R. S. C. Stevenson, werd deelgenomen, die indertijd als Secretaris aan de Engelsche Legatie te 's Gravenhage verbonden was. Met een score van 325 bezette hij de veertiende plaats.

Een „vliegende“ golfmatch.

Naar „Golf Illustrated“ meldt, overweegt de Britsche dameskampioene Enid Wilson, op één dag een golfmatch van vier ronden in vier verschillende landen te spelen, — n.l. Engeland, Schotland, Ierland en Wales. Haar plan is hierbij gebruik te maken van een vliegtuig, om haar van de eene course naar de andere te brengen.

Inderdaad een origineel idee, dat

OVER SKI SPORT

Snelheid, records !

Het gaat met de ski-sport als met zovele andere dingen. Neem wielrijden. Er was een tijd, dat men er prat op ging van Amsterdam naar Haarlem te hebben gefietst, terwijl elke fietser zich er op beroemde „enorme“ afstanden te hebben afgelegd. Langzamerhand begon de snelheid een rol te spelen, er kwamen racefietsen en renners en tenslotte de wielervedbanen, waar met geweldige snelheden werd rondgepeddeld. Maar ondanks alles zijn er toch nog altijd de toeristen gebleven, die met een kalm gangetje in hun vakantie per fiets het land doorkruisen, met het doel van het natuurschoon te genieten.

Zoo ook bij het ski-loopen. Aanvankelijk beoefend door de bewoners der landen, waar in den winter de ski's als middel van vervoer dienden, later door toeristen, die op deze wijze van de schoonheid van het bergland wilden genieten, deed op een zeker tijdstip de snelheidsduivel zijn intrede.

Was het in het begin een heerlijke sensatie na een moeizame tocht bergopwaarts vanaf den top op de onafzienbare sneeuwvelden neer te blikken, voelde men zich als een held die den berg had overwonnen — thans had men daarvoor geen geduld meer, er werden tandradbaantjes naar boven aangelegd en het eenige doel werd, in snelle vaart naar beneden te schieten!

echter voorloopig wel niet tot uitvoering zal komen. Niet alleen zouden de weersomstandigheden zeer gunstig moeten zijn, doch bovendien zal het moeilijk zijn geschikte courses met landings-terreinen te vinden.

VAN ONZE GOLFCLUBS

KENNEMER GOLF & COUNTRY CLUB

Zaterdag 7 Januari en Zondag 8 Januari werd op de banen van de Kennemer Golf Club te Zandvoort de maandelijksche wedstrijd verspeeld, waaraan door 16 spelers werd deelgenomen.

De eerste prijs werd gewonnen door E. Lefebvre met een netto score van 75. Tweede werden Mevrouw Nielsen en F.C. Nurse, beiden met 79.

vrede, zich op de ski's door een paard over de gladde vlakten te laten voorttrekken, dra werd het goede beest door een auto vervangen, met als gevolg steeds grootere snelheid. Onlangs lazen we zelfs dat de bekende skioering-specialist Muckenbrunn komende winter alle records op dit gebied hoopt te slaan, door zich op ski's achter een vliegtuig te laten voortslepen! Tempo! Tempo! Een symptoom van dezen geëxalteerden tijd!

Tot nu toe was de grootste afstand per ski in een wedstrijd afgelegd 90 km, welke prestatie door den Zweed Hedlund in ruim 5½ uur werd volbracht. Maar onze vrienden van „overthere“ kwamen spoedig de record-illusie verstoren. En echt Amerikaansch, want het vorige jaar werd een ski-wedstrijd van Quebec naar Montreal georganiseerd, een parcours van ruim 3000 km dat door den Canadees Franck Heey in ruim 264 uur afgelegd. Het bericht meldt niet of de man onderweg heeft gerust. Voorts berichten de Canadezen nog, dat de skier Lymburne er te Revel (Canada) in geslaagd is, een sprong van 89 meter te maken. Ook dit bericht is weer onvolledig, daar er niet in staat, of hij den sprong heeft overleefd.

Maar alle records ten spijt, is er nog altijd de categorie van toeristen gebleven, die zoo noodig ook een flinken sprong kunnen maken en een behoorlijke snelheid ontwikkelen, doch voor wie dit alles slechts middel is om verder in de natuur schoonheid van 't bergland

J. TERHEYDEN

22 SCHOOLSTRAAT 22
FAHRENHEITSTRAAT 745
DEN HAAG

SPECIAAL ADRES VOOR

ALLE SPORTEN SPORTKLEEDING